

nene bruges endda i Nattog, der først kommer til Endestationen Kl. 1 om Natten, og ved Vintertid, naar det er koldt og Dørene lukkes op, bliver der en ganske ulidelig Træk, som gør Opholdet i Vognene overordentlig ubehageligt. Jeg vil meget anmode om, at det nøje paases, at de nu foreslaaede 3-akslede Vogne ikke kommer til at lide af de samme Ulemper som de 2-akslede, for de er en Gene for Publikum, og det er Synd mod de Folk, som er nødte til at benytte 3die Klasses Vogne, at de skal have saadanne Vogne at opholde sig i. Jeg ved, at adskillige har maattet løse Billet til 2den Klasse, fordi de ikke har kunnet holde ud at køre i de nye 2-akslede 3die Klasses Vogne. Paa Finansloven for 1912—13 blev det bestemt, at disse Vogne skulde være til den lokale Trafik ved København, men de benyttes nu for Eksempel over hele Kystbanen, ogsaa til Natogene.

Jeg skal derefter henvende mig til den højtærede Minister for Handel og Søfart i Anledning af, at der paa § 16 er opført en Bevilling paa 10,000 Kr. til Oprettelse og Drift af et Museum for dansk Handel og Søfart. Ifølge en Skrivelse fra Ministeren til Folketingets Finansudvalg er det en Betingelse for denne Bevilling, at der af private ydes et Tilskud af 5,000 Kr. om Aaret. Museet skal have til Opgave at anskueliggøre dansk Handels og Søfarts Udvikling gennem Tiderne, og jeg kan ikke andet end sige, at man maa være Ministeriet erkendtligt for, at det har haft sin Opmærksomhed henvendt paa denne Sag; det kan vel sagtens have sin store Interesse for kommende Tider at have et saadant Museum. Jeg fremdrager Sagen her, fordi der i Onsdags i „Berlingske Tidende“ er fremkommet en, om end ikke officiel, Artikel, hvori der staar, at Hjemmet for Museet har man tænkt sig paa Kronborg, som da ogsaa i Kraft af sin Beliggenhed o. s. v. vil være udmærket dertil. Vi er overordentlig erkendtlige i Helsingør for at faa dette Museum anbragt der. Men saa staar der i Artiklen: For at Søfartsmuseet kan rykke ind, maa imidlertid Soldaterne rykke ud, og yderligere staar der, det vil neppe heller blive vanskeligt at finde en tilfredsstillende Løsning af det derved opdukkende Kasernespørgsmaal. Derved bliver straks dette lille Museum af en mere vidtrækkende Karakter, thi dette at skaffe Plads til Soldater, — der, i hvert Fald efter Artiklen, let nok rykkes ud af Kasernen —, er jo dog noget, som i hvert Fald i andre Garnisonsbyer har kostet

adskillige hundrede Tusinde Kroner, maa ske op mod en Million. Og jeg skal yderligere gøre opmærksom paa, at den 7. September 1911. tilskrev Krigsministeriet Byraadet i Helsingør, at det fandt det da givne Tilbud acceptabelt, og at der ikke fra Krigsministeriets Side foreløbig, i hvert Fald ikke tidligere end Foraaret 1922, vilde blive foretaget Skridt til Flytning af Garnisonen i Helsingør, dog selvfølgelig forudsat, at en saadan Flytning ikke nødvendigjordes ved nye Love, der maatte blive vedtaget af Rigsdagen. Nu kan man jo nok sige, at her vedtages ikke en ny Lov. Men her vedtages dog en Bevilling, og der siges, at de nærmere Bestemmelser vedrørende Museets Organisation og Drift maa senere fastsættes, eventuelt ved Lov. Hvis altsaa en saadan Lov blev vedtaget, kunde det have til Følge, at Soldaterne — efter hvad der staar, vilde det gaa „saa let“ — maatte rykke ud. Men jeg tror dog hverken, at det høje Krigsministerium eller den Kommune, som sluttede Overenskomsten af 1911, har tænkt sig Muligheden af, at en Lov som den her paapegede eventuelt skulde kunne være Aarsag til, at Soldaterne skulde rykke ud af Kronborg Kaserne og over i andre Bygninger, som muligvis Kommunen skulde skaffe til Veje. Jeg tillader mig derfor at henstille til den højtærede Minister for Handel og Søfart at udtale sig om, hvorvidt det er rigtigt, at der til en saadan Bevilling som denne knytter sig den Mulighed, at der skal foretages nye Forandringer af Garnisonsforholdene i Helsingør.

Sonne: Naar jeg har bedt om Ordet ved denne Lejlighed, skyldes det Ønsket om hos den højtærede Landbrugsminister at udbede mig et Par Oplysninger angaaende Praktiseringen af en af de Love, vi vedtog i Fjor, og som vedrører et Par af vort Lands vigtigste Produktionsartikler, nemlig vort Smør og vort Flæsk. Den Lov, jeg sigter til, er Loven om Fællesmærker, der i Fjor blev vedtaget med den udtrykkeligt tilkendegivne Hensigt at faa Lurmærket registreret og beskyttet i Udlandet, ikke alene i England, hvor det ogsaa uden Vedtagelse af den paagældende Lov kunde lade sig gøre, men tillige i andre fremmede Lande. Til Fyldestgørelse af den paagældende Hensigt hedder det nemlig i Loven om Fællesmærker, at Adgangen til ved Registrering at vinde Eneret til Benyttelse af Fællesmærker tilkommer ogsaa offentlige Myndigheder, som varetager